

UZASADNIENIE

Prokurator Okręgowy w Poznaniu oskarżył:

W. Z. o to, że:

I. w okresie od co najmniej 22 stycznia 2015 roku do 13 kwietnia 2015 roku w P. województwo (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przy użyciu urządzenia wielofunkcyjnego marki B., model (...), oznaczonego seria i numerem (...), dokonał podrobienia polskich pieniędzy o nominale 50 złotych poprzez zeskanowanie obrazów, które posłużyły do zyskania dowodowych wizerunków w/wym. banknotów, a następnie ich wydrukowanie, i tak:

- nie później niż 22 stycznia 2015 roku polskiego pieniądza o nominale 50 złotych, serii (...), rok emisji (...),
- nie później niż 27 marca 2015 roku polskiego pieniądza o nominale 50 złotych, serii (...), rok emisji (...),
- nie później niż 3 kwietnia 2015 roku polskiego pieniądza o nominale 50 złotych, serii (...) rok emisji (...),
- nie później niż 5 kwietnia 2015 roku polskiego pieniądza o nominale 50 złotych serii (...), rok emisji (...),
- nie później niż 6 kwietnia 2015 roku polskiego pieniądza o nominale 50 złotych, serii (...), rok emisji (...),
- nie później niż 7 kwietnia 2015 roku polskiego pieniądza o nominale 50 złotych serii (...), rok emisji (...),
- nie później niż 13 kwietnia 2015 roku polskiego pieniądza o nominale 50 złotych, serii (...), rok emisji (...),

działając na szkodę Skarbu Państwa reprezentowanego przez Narodowy Bank Polski Departament Emisyjno - Skarbcowy
w W.,

tj. o przestępstwo z art. 310 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

II. w okresie od bliżej nieustalonego dnia, ale nie później niż od

22 stycznia 2015 roku do co najmniej 10 maja 2015 roku, w P.

i innym nieustalonym dotychczas miejscu, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, puścił

w obieg jako prawdziwe, wcześniej podrobione przy użyciu urządzenia wielofunkcyjnego marki B., model (...), oznaczonego seria

i numerem (...), polskie pieniądze o nominale 50 złotych, i tak:

- w bliżej nieustalonym dniu, nie później niż 22 stycznia 2015 roku, w bliżej nieustalonym miejscu, polski pieniądz o nominale 50 złotych, serii (...), rok emisji (...), na szkodę Skarbu Państwa reprezentowanego przez Narodowy Bank Polski Departament Emisyjno – Skarbcowy w W. oraz KDWT w P., obecnie Euro Cash Service w P.,
- w bliżej nieustalonym dniu, jednak nie później niż w dniu

27 marca 2015 roku, w bliżej nieustalonym miejscu, polski pieniądz o nominale 50 złotych, serii (...), rok emisji (...), na szkodę Skarbu Państwa reprezentowanego przez Narodowy Bank Polski Departament Emisyjno – Skarbcowy
w W. oraz (...) S. A,

- w dniu 3 kwietnia 2015 roku w P. polski pieniądz o nominale 50 złotych, serii (...), rok emisji (...), przy czym jednocześnie poprzez wprowadzenie w błąd właściciela sklepu (...), co do oryginalności tegoż banknotu, przekazanego jej jako zapłata za nabywane towary, doprowadził ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o wartości 50 złotych, na szkodę I. Z. oraz Skarbu Państwa reprezentowanego przez Narodowy Bank Polski Departament Emisyjno – Skarbcowy w W.,
- w dniu 5 kwietnia 2015 roku, w P., polski pieniądz o nominale 50 złotych, serii (...), rok emisji (...), przy czym jednocześnie poprzez wprowadzenie w błąd kasjera - sprzedawcę sklepu (...), co do oryginalności tegoż banknotu, przekazanego jako zapłata za nabywane towary, doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o wartości 50 złotych, na szkodę Skarbu Państwa reprezentowanego przez Narodowy Bank Polski Departament Emisyjno – Skarbcowy
w W. oraz (...) S.A z siedzibą w P.,
- w dniu 6 kwietnia 2015 roku w P., polski pieniądz o nominale 50 złotych, serii (...), rok emisji (...), przy czym jednocześnie poprzez wprowadzenie w błąd kasjera - sprzedawcę sklepu (...), co do oryginalności tegoż banknotu, przekazanego jako zapłata za nabywane towary, doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o wartości 50 złotych, na szkodę Skarbu Państwa reprezentowanego przez Narodowy Bank Polski Departament Emisyjno – Skarbcowy
w W. oraz (...) S.A z siedzibą w P.,
- w dniu 7 kwietnia 2015 roku w P., polski pieniądz o nominale 50 złotych, serii (...), rok emisji (...), przy czym jednocześnie poprzez wprowadzenie w błąd właściciela sklepu (...), co do oryginalności tegoż banknotu, przekazanego jej jako zapłata za nabywane towary, usiłował doprowadzić ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem
o wartości 50 złotych, ale zamiaru swojego nie osiągnął z uwagi na rozpoznanie go przez w/wymienioną jako osobę wcześniej posługującą się podrobionym banknotem i ucieczkę ze sklepu, na szkodę Skarbu Państwa reprezentowanego przez Narodowy Bank Polski Departament Emisyjno – Skarbcowy w W. oraz I. Z.,
- w bliżej nieustalonym dniu, jednak nie później niż 10 maja 2015 roku, w bliżej nieustalonym miejscu, polski pieniądz o nominale 50 złotych, serii (...), rok emisji (...), na szkodę Skarbu Państwa reprezentowanego przez Narodowy Bank Polski Departament Emisyjno – Skarbcowy w W. oraz (...) sp. z o.o. z siedzibą w C.

tj. o przestępstwo z art. 310 § 2 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w z. z art. 286 § 1 k.k.
w zw. z art. 11 § 2 k.k.
i w zw. z art. 12 k.k.

III. w bliżej nieustalonym dniu, jednakże nie później niż 13 kwietnia 2015 roku, w P., czynił przygotowania do puszczenia w obieg podrobionych polskich pieniędzy o nominale 20 złotych w ten sposób, że przy użyciu urządzenia wielofunkcyjnego marki B., model (...), oznaczonego seria i numerem (...), skopiował dwa awersy banknotów o nominale 20 złotych serii (...) oraz dwa rewersy banknotów o nominale 20 złotych, o nieustalonych seriach i numerach, przy czym działał on w krótkich odstępach czasu,
w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając na szkodę Skarbu Państwa reprezentowanego przez Narodowy Bank Polski Departament Emisyjno - Skarbcowy w W.,

tj. o przestępstwo z art. 310 § 4 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

* * * * *

Wyrokiem z dnia 6 lipca 2016 roku Sąd Okręgowy
w P. w sprawie III K 129/16 orzekł, co następuje:

1. Uznał oskarżonego **W. Z.** za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punkcie I i II, z tym, że przyjął, iż stanowią one jedno przestępstwo oraz przypadek mniejszej wagi, tj. przestępstwa z art. 310 § 1, 2 i 3 k.k. w związku z art. 286 § 1 k.k. i z art. 13 § 1 k.k. w związku z art. 286 § 11 k.k. oraz w związku z art. 11 § 2 k.k. i w związku z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 310 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 60 § 1 i 6 pkt. 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności.
2. Uznał oskarżonego **W. Z.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie III, tj. przestępstwa z art. 310 § 4 k.k. w związku z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 310 § 4 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.
3. Na podstawie art. 316 § 1 k.p.k. orzekł przepadek sfałszowanych banknotów o nominale 50 złotych, serii (...), serii (...), serii (...), serii (...), serii (...), serii (...), sfałszowanego banknotu o nominale 20 zł serii (...) i dwóch banknotów o nominale 20 zł o nieustalonych numerach serii oraz urządzenia wielofunkcyjnego marki B. model (...) oznaczonego serią (...).
4. Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wyżej kary pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności.
5. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądził od oskarżonego **W. Z.** obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem na rzecz pokrzywdzonych **I. Z.** w kwocie 50 złotych oraz na rzecz spółki (...) **S.A.** w kwocie 100 złotych.
6. Na podstawie art. 627 k.p.k. w związku z § 2 pkt 1, § 4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 listopada 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata **S. Z.** kwotę 600 zł; plus VAT, tytułem zwrotu kosztów udzielonej pomocy prawnej z urzędu.
7. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od zwrotu Skarbowi Państwa kosztów postępowania, w tym uiszczenia opłaty.

* * * * *

Z wyrokiem tym nie zgodziła się obrońca oskarżonego **W. Z.** zaskarżając go w części, tj. w zakresie orzeczenia o karze.

Obrońca oskarżonego W. Z. adw. S. Z. na podstawie przepisów art. 425 § 1 i 2 k.p.k. i art. 444 k.p.k. zaskarżyła przedmiotowy wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na korzyść oskarżonego. Na podstawie przepisu art. 438 pkt 4 k.p.k. ww. wyrokowi zarzuciła:

- rażąco niewspółmierność kary, polegającą na wymierzeniu oskarżonemu **W. Z.** kary 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, pomimo istnienia ku temu podstaw, poprzez przecenienie znaczenia ustalonych w tej sprawie okoliczności obciążających, takich jak, popełnienie przestępstwa w ramach czynu ciągłego oraz uprzednia karalność oskarżonego, a niedocenienie okoliczności łagodzących, takich jak, młody wiek, niewielka skala działalności, niska wysokość szkody, przyznanie się do czynu i wyrażony przez oskarżonego żal z tytułu popełnienia przestępstwa, co ostatecznie doprowadziło do wymierzenia oskarżonemu

kary nie odpowiadającej jej celom i nie uwzględniającej ustawowych dyrektyw wymiaru kary, nakazującym zwracać szczególną uwagę na okoliczności czynu i sposób działania sprawcy, a to w konsekwencji spowodowało wymierzenie kary nie uwzględniającej niskiego stopnia społecznej szkodliwości czynu i zawinienia W. Z..

W konkluzji skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w ten sposób, że:

- na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. Sąd warunkowo zawiesza oskarżonemu W. Z. wykonanie orzeczonej kary łącznej 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie 4 wyroku ustalając okres próby na 5 (pięć) lat,
- na mocy art. 73 § 1 k.k. oddaje oskarżonego W. Z. w okresie próby pod dozór kuratora.

W pozostałym zakresie wniosła o utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy wniesiona w niniejszej sprawie nie zasługiwała na uwzględnienie. Zawarta w niej argumentacja nie była przekonująca.

Na wstępie należy zauważyć, iż sąd I instancji w sposób prawidłowy i wyczerpujący rozważył wszystkie okoliczności i dowody ujawnione w toku rozprawy dokonując następnie na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych. Postępowanie w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone dokładnie i starannie. Ocena materiału dowodowego, dokonana przez Sąd Okręgowy nie wykazuje błędów logicznych i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów. Uzasadnienie wyroku odpowiada wymogom art. 424 § 1 i 2 k.p.k. i w pełni pozwala na kontrolę prawidłowości rozstrzygnięcia. Do czynu przypisanego oskarżonemu sąd I instancji zastosował właściwą kwalifikację prawną i należycie ją uzasadnił. Uwaga ta odnosi się także do prawidłowego zastosowania względem oskarżonego instytucji przewidzianej w art. 4 § 1 k.k.

Przechodząc do meritum sprawy należy zauważyć, iż zawarty w apelacji obrońcy oskarżonego zarzut rzekomej **rażącej niewspółmierności kary** sprowadził się do polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego w Poznaniu. Zarzut ten jest jednak tylko wówczas słuszny, gdyby na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary. Zarzut ten, jako zarzut

w kategorii ocen, można podnieść jedynie wówczas, gdy kara nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak

i osobowości sprawcy, stając się w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą. Nie każda bowiem różnica w ocenie wymiaru kary może uzasadniać zarzut rażącej niewspółmierności kary, ale tylko taka, która jest natury zasadniczej, to znaczy jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować. O rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. nie można bowiem mówić w sytuacji, gdy Sąd wymierzając karę uwzględnił wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru. Nie można zasadnie dowodzić rażącej niewspółmierności kary także wówczas, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego będące wyrazem zasady sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z 10.04.1996r., II AKa 85/96; wyroki Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 18.01.1996r., II AKr 463/95 i z dnia 22.06.1995r., II AKr 178/95 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14.11.1973r., III KR 254/73). W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy w Poznaniu w sposób wnikliwy rozważył istniejące okoliczności łagodzące oraz szereg przesłanek wpływających na zaostrenie represji karnej wobec oskarżonego W. Z. (vide: s.346-349).

Rozważając apelację obrońcy oskarżonego, Sąd Apelacyjny nie mógł podzielić zawartego w jej uzasadnieniu poglądu o rażącej niewspółmierności wymierzonej mu kary pozbawienia wolności. Należy pamiętać, że oskarżonemu przypisano sprawstwo m.in. zbrodni, za którą groziła mu niezwykle surowa kara pozbawienia wolności w granicach od 5 do 25 lat.

Sąd I instancji zastosował jednak w stosunku do oskarżonego dobrodziejstwo nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 1 i 6 pkt 2 k.k.

W takiej sytuacji istniała możliwość wymierzenia kary w wymiarze od 1 roku i 8 miesięcy do 4 lat i 11 miesięcy pozbawienia wolności. Tylko dzięki temu możliwe było wymierzenie kary stosunkowo łagodnej. Została ona przy tym orzeczona przecież w minimalnym wymiarze, tj. 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 1 zaskarżonego wyroku). Należy podkreślić,

iż Sąd Okręgowy także w przypadku drugiego z przypisanych oskarżonemu czynów również orzekł karę bliską dolnej granicy ustawowego, tzn. jedynie

w wymiarze 4 miesięcy pozbawienia wolności (zagrożenie od 3 miesięcy do 5 lat). Ocena stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonego jest jak najbardziej słuszna. Sąd Apelacyjny nie dopatrył się w niej żadnych uchybień. Nie została ona także racjonalnie zakwestionowana przez apelującą. Dla wymiaru kar jednostkowych niewątpliwie istotny był fakt,

że oskarżony działał w warunkach ciągów przestępstw (dot. obu czynów). Trafnie do okoliczności wpływających na zaostrzenie represji karnej sąd

I instancji zaliczył także naruszenie kilku norm prawnych jednym przestępstwem (dot. pkt 1 wyroku), a zwłaszcza wcześniejszą karalność oskarżonego (dot. obu czynów). Wbrew sugestiom obrońcy tej ostatniej okoliczności Sąd Okręgowy nie przecenił ponad miarę i nadał jej odpowiednie znaczenie. Jako przesłankę łagodzącą słusznie ujęto nie tylko przyznanie się oskarżonego do zarzucanych mu czynów ale i jego dotychczasową postawę procesową, skalę procederu, wartość wyrządzonej szkody, czy też fakt,

że jedno z zachowań objętych czynem ciągłym zakończyło się w fazie usiłowania. Takiego waloru z pewnością nie posiada natomiast motywacja oskarżonego, co dostrzega nawet skarżąca na s.4 apelacji, trafnie wskazująca, że oskarżony mógł szukać innych pozaprzestępczych rozwiązań zdobycia pieniędzy. Dywagacje skarżącej na temat zamiaru przeznaczenia uzyskanych środków na zakup żywności z przeznaczeniem na Święta Wielkiej Nocy trudno uznać za szczególnie fortunate, jeżeli uwzględni się fakt, że oskarżony swoją przestępczą działalność rozpoczął już w styczniu 2015r.

a więc niemal 4 miesiące przed tymi świętami (5.04.2015r.), a skończył

w maju 2015r., a więc ponad miesiąc po nich. Sąd odwoławczy w pełni podziela i akceptuje dotyczącą powyższych okoliczności szeroką

i przekonywującą argumentację zawartą na k.347. Nie sposób przy tym zakwestionować także wymiaru kary łącznej, została ona bowiem orzeczona przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji (pkt 4 zaskarżonego wyroku). Oczywistym jest więc, że tak skonfigurowany wymiar kary nie może zostać racjonalnie uznany za wadliwy, a w szczególności rażąco surowy i to niezależnie od tego jakie konsekwencje kara ta może wywołać. Kwestia ta była zresztą przedmiotem uwagi sądu meriti. Wywody sądu I instancji dot. kary łącznej są przekonywujące i kompletne. Zaslugują one na pełną akceptację sądu odwoławczego. Uwagi te odnoszą się także do wyводу dot. możliwości zastosowania wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary (przy zastosowaniu art.4 § 1 kk). Słusznie Sąd Okręgowy wymierzył oskarżonemu bezwzględną karę pozbawienia wolności mając na uwadze, iż tylko kara izolacyjna może wdrożyć go do przestrzegania porządku prawnego. Sąd odwoławczy także nie znalazł przesłanek przemawiających za zastosowaniem dobrodziejstwa z art.69 kk i nie zawiesił warunkowo wykonania kary, albowiem brak kluczowej przesłanki, pozytywnej prognozy, iż oskarżony mimo nie wykonania kary ponownie przestępstwa nie popełni, a nadto jego dotychczasowy tryb życia trudno uznać za przykładowy. W stosunku do ww. stosowano już w przeszłości niejednokrotnie warunkowe zawieszenie kary, jednakże działanie to okazało się nietrafioną inwestycją. Oskarżony za każdym razem nadużywał okazanego mu zaufania i powracał na drogę przestępstwa. Odmienne podejście i uwzględnienie wniosków apelacji byłoby więc nieracjonalne i naruszało w sposób oczywisty dyrektywę zawartą w art.58 § 1 kk w zw.

z art.4 § 1 kk. Nie można pozwolić by w społeczeństwie, a w szczególności

u sprawców przestępstw – w tym samego oskarżonego – wytworzyło się błędne przekonanie o niezbyt nie uzasadnionej pobłażliwości sądów wobec osób notorycznie naruszających prawo, których mimo powrotu do przestępstwa nie spotyka żadna odczuwalna dolegliwość karna. Argumenty podnoszone przez obrońcę nie są zasadne. Okoliczności zawarte w pkt II apelacji zostały bowiem w należyty sposób uwzględnione już przez Sąd Okręgowy, co skutkowało przecież wymierzeniem kar jednostkowych

w wymiarze minimalnym lub zbliżonym do tej granicy. Powyżej wykazano także, że kara łączna także orzeczona została w taki sam łagodny sposób.

Z kolei okoliczności te mają niewielki wpływ na kwestie warunkowego zawieszenia wykonania kary. Jak już zaznaczono kwestię tę sąd bada wyłącznie przez pryzmat przesłanek zawartych w art.69 § 1 i 2 kk (tutaj

w wersji z daty czynu - przy zastosowaniu art.4 § 1 kk). Oceny tej nie zmienia bynajmniej także sytuacja rodzinna i osobista skazanego, podnoszona przez autorkę apelacji na s.6 jej uzasadnienia. Jak słusznie zauważył sąd I instancji każde wykonanie kary może powodować negatywne skutki nie tylko wobec skazanego, ale i wobec członków jego rodziny. Może bowiem nie tylko prowadzić do utraty pracy ale wpływać nadto na pogorszenie sytuacji materialnej, jak i osłabić więzi rodzinne. Jest to jednak sytuacja typowa, brak jest więc powodów dla których oskarżony miałby zostać potraktowany w sposób nadzwyczajny i szczególny. W. Z. oczekując warunkowego zawieszenia nie może też zasłaniać się ciężą swojej konkubiny. Decydując się na kolejne dziecko w trakcie trwającego postępowania karnego musiał się przecież liczyć, że konsekwencjami swoich czynów. Oskarżony może ewentualnie – o ile zajdą ku temu uzasadnione okoliczności – złożyć wnioski o odroczenie wykonania kary lub o przerwę

w karze, by zabezpieczyć rodzinę na czas odbywania przez niego kary. Odnosząc się do argumentów apelacji wypada więc podkreślić, że kara uwzględniać musi dyrektywy jej wymiaru zawarte w art.53 § 1 i 2 kk, a nie jedynie partykularne interesy stron postępowania. Reasumując należy kategorycznie stwierdzić, że Sąd Okręgowy precyzyjnie wyważył także okoliczności wpływające na zaostrzenie represji karnej i te łagodzące, ustalając wymiar kary na poziomie adekwatnym do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego oraz stopnia jego zawinienia – prawidłowo spełniając tym samym zasady prewencji ogólnej jak i szczególnej. Odmiennie dywagacje skarżącej mają jedynie charakter ogólników i nie są odpowiednio uzasadnione. Argumentacja przytoczona w uzasadnieniu apelacji jest nieprzekonująca i nie może znajdować akceptacji.

* * * * *

W tym miejscu zaznaczyć należy, że Sąd Apelacyjny dokonał również z urzędu kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku w świetle bezwzględnych przesłanek odwoławczych przewidzianych przepisami art. 439 § 1 k.p.k. oraz art. 440 k.p.k., jednak żadne z nich w przedmiotowej sprawie nie wystąpiły. Z tego względu nie było potrzeby ingerencji w zaskarżone orzeczenie z urzędu. W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny – na podstawie przepisu art. 437 § 1 k.p.k. – utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

* * * * *

O **kosztach postępowania odwoławczego** Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwalniając oskarżonego od ich ponoszenia, albowiem jak słusznie zauważył sąd I instancji istnieją podstawy do uznania, że ich uiszczenie byłoby zbyt uciążliwe dla oskarżonego ze względu na jego aktualną sytuację majątkową. Sąd odwoławczy nie orzekał natomiast

o kosztach obrony z urzędu, albowiem obrońca wniosku takiego nie złożyła zarówno w apelacji pisemnej, jak i na rozprawie w dniu 13.12.2016r.

Jednocześnie na podstawie art. 105 § 1 i 2 k.p.k. sprostowano oczywistą omyłkę pisarską w pkt 1 zaskarżonego wyroku.

Sławomir Siwierski Marek Hibner Maciej Świergosz